

[Lasse Budtz]

for at gennemføre en formalisering, må NATO naturligvis inddrages i forhandlingerne.

Af alt dette skulle det gerne være fremgået, at socialdemokratiet som en helt selvfølgelig konsekvens af sin politik gerne vil støtte enhver udvikling, der nedbringer antallet af atomvåben i Europa, og helst så vi selvfølgelig dem alle forsvinde.

Vi kan derfor ikke deltage i en konfrontationspolitik, der hindrer en øst-vestlig dialog. Men der er selvfølgelig ting, der kan hindre eller skade en sådan dialog – der er desværre mange ting, der kan gøre det – men der er især en sovjetisk invasion i Polen.

Vi vil gerne efter fattig evne støtte afspændingen og nedrustningen, men i hele denne komplicerede proces er vi nok nået til det punkt, hvor en bedre informationsvirksomhed er nødvendig, og det gælder i øvrigt både nationalt og internationalt. Vi har ingen respekt for de medlemmer af de forskellige fredsbevægelser, der helt bevidst eller målrettet går Sovjets ærinde, der forsøger at medvirke til en udvikling, som betyder nedrustning til fordel for Østblokken. Det ville være uansvarligt at deltage i en nedrustning, der fremmer usikkerheden og dermed blokerer afspændingen. Men vi har megen respekt for de tusinder af ærlige, bange, angstede og nervøse medborgere, der er med i fredsbevægelserne for at arbejde for fred og nedrustning. Vi har det samme mål, som de har, men vi kan især som følge af vort ansvar undertiden være uenige med dem om den taktik, der skal anvendes.

På international basis er der opstået nogle uimodsigelige spændinger mellem USA og de vesteuropæiske allierede, delvis også her fordi der er uenighed om metoder og taktik, men delvis også som følge af et ukendskab først og fremmest i USA til Vesteuropas naturlige interesser og motiver.

Socialdemokratiet lægger som bekendt stor vægt på en fortsat Nord-Syd-dialog og en fortsat Øst-Vest-dialog, som jeg her har givet udtryk for det, men vi tror også, at der er behov for en bedre Vest-Vest-dialog, og vi mener, at det også er noget, som vi bør gøre noget ved. Også ad den vej kan vi måske yde vort bidrag til færre spændinger og dermed forfølge den afspænding, der er en forudsætning for en nedrustning.

Christophersen (V):

Jeg prøver normalt at tage forespørgsler også fra hr. Steen Folke så alvorligt, som det overhovedet er muligt, men det er unægtelig svært at tage denne forespørgsel alvorligt, når hr. Steen Folke starter med at bestige talerstolen her i folketinget og erklære, at nu har Vesten indledt en gigantisk oprustning, og Sovjetunionen følger såmænd ganske godt med. Det er efter min bedste opfattelse at spænde vognen for hesten, for enhver, som bare har ulejlighet sig med at følge den militære udvikling i Vesteuropa og i Østeuropa gennem de sidste ti år, ved jo, at det er det modsatte, der har fundet sted. Det, som sker nu, er en vestlig reaktion på et gigantisk sovjetisk oprustningsprogram.

Baggrunden for det hele er den forskellige opfattelse, der har været af afspændingen i Øst og Vest. Medens vi her i Vesten har troet på, at afspændingen var global, medens hr. Steen Folke på sine gennemslidte skosåler har trasket rundt på danske landeveje og andre vesteuropæiske landeveje og plaget Vestens demokratiske regeringer om dog at nedruste mere og mere, har Sovjetunionen, uden at hr. Steen Folke øjensynlig har været opmærksom på det eller interesseret sig for det, udnyttet afspændingen i en ganske anden sags tjeneste. Vi kan se eksemplerne på det i Afrika og i Asien, og vi kan også se eksempler på det i Mellemamerika. Medens hr. Steen Folke har været så optaget af alle de fejl, vi har begået her i Vesten, har han øjensynlig ikke skænket det nogen som helst opmærksomhed, at der gennem de sidste ti år er sket en systematisk nedbrydning af den militære ligevægt, der tidligere var mellem Øst og Vest.

I Europa har det jo især været en realitet. For det første har Sovjetunionen gennem adskillige år haft en betydelig konventionel overlegenhed. Helt tilbage fra 1950erne tvang det NATO ud i en beslutning om om nødvendigt at anvende taktiske atomvåben for at opveje denne stærke sovjetiske konventionelle overlegenhed. Der er intet nyt i det; det er en meget, meget gammel del af NATOs forsvarsstrategi.

I de sidste fem-seks år har vi derefter oplevet, at Sovjetunionen har opbygget et gigantisk TNF-program, som i løbet af de næste par år, hvis man intet foretager sig, vil bringe Europa i den situation, at Sovjetuni-